

อย่าทิ้งกรรมฐาน

โดย....ธนพร ศรีวิเชียร

R16007

เพื่อนของดิฉันอยู่จังหวัดอุดร วานให้หาซื้อหนังสือ “สัตวโลกย่อมเป็นไปตามกรรม” ส่งไปให้ เมื่อซื้อได้แล้วก็กลับไปอ่านดู ก็มาติดใจ “หลวงพ่ोजริญ” ในหนังสือ ก็เลยต้องกลับไปซื้อมาเป็นสมบัติของตนเองบ้าง

ในความรู้สึกขณะที่ได้อ่านหนังสือนั้น ดิฉันมีความรู้สึกว่ ศรัทธาหลวงพ่ोजริญในหนังสือมาก คงด้วยบุญกุศลที่ดิฉันเคยสร้างไว้ในชาติปางก่อน ประมาณเดือน มิถุนายน พ.ศ.๒๕๓๙ ทำให้ดิฉันได้รู้จักกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ท่านบอกว่าหลวงพ่ोजริญ ในหนังสือเรื่องสัตวโลกย่อมเป็นไปตามกรรมนั้น เรื่องจริงก็คือ “หลวงพ่ोजริญ” และวัดป่ามะม่วง ในเรื่องจริงก็คือ “วัดอัมพวัน” ที่อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี นั้นเอง และได้ทราบอีกว่ เรื่องราวทั้งหมดในหนังสือ ก็คือเรื่องราวความเป็นจริงของ พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ นั้นเอง

เมื่อดิฉันรู้ทางไปวัดอัมพวันแล้ว ดิฉันจึงขออนุญาตสามี ขอไปวัดอัมพวัน เพื่อไปกราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ และหากดิฉันสามารถอยู่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดนี้ได้ ดิฉันขอมาปฏิบัติที่วัดเดือนละครั้ง สามีของดิฉันอนุญาต ดิฉันจึงมาวัดอัมพวัน

ครั้งแรกที่มากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ ที่วัดอัมพวัน คือ ต้นเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๓๙ วันที่เท่าไรจำไม่ได้ และเริ่มเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ครั้งแรกเมื่อประมาณ วันที่ ๑๙ ตุลาคม ปีเดียวกัน ดิฉันจำได้ว่เป็นช่วงก่อนออกพรรษา และหลังจากนั้น มา ดิฉันก็จะมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ทุกเดือน โดยมาปฏิบัติครั้งละ ๕ วันบ้าง ๗ วันบ้าง แล้วแต่โอกาสจะอำนวย ทุกครั้งที่มาปฏิบัติดิฉันจะต้องเลือกให้ตรงกับวันพระ เพื่อจะได้ฟังธรรมเทศนาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อ คำสั่งสอน จากธรรมเทศนาของท่าน ดิฉันจดจำใส่ใจ และปฏิบัติ

ตามด้วยความเคารพศรัทธาตลอดมา ดิฉันมีความรู้สึกที่ดิฉันเกิดมามีบุญวาสนามาก ที่ได้มารู้จักพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศล และได้กราบไหว้บูชาท่าน ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ผู้ชี้ทางสว่างแก่ดิฉัน ดังนั้น ดิฉันจึงตั้งสัจจะไว้ว่า **“ชาตินี้ ดิฉันจะต้องเอาดีให้ได้ ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน”** แม้เวลาอยู่บ้าน ดิฉันจะปฏิบัติได้ไม่เหมือนกับปฏิบัติที่วัดก็ตาม แต่ดิฉันก็ไม่เคยละเลยกับการสวดมนต์ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พานุง มหากาย ตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลท่านเมตตาเตือนสติไว้

ทุกครั้งที่ดิฉันปฏิบัติที่วัดอัมพวัน ดิฉันจะปฏิบัติอย่างตั้งอกตั้งใจ และถือสัจจะอย่างเคร่งครัด ไม่ว่าจะมีความลำบากหนักสักเพียงใดก็ตาม ดิฉันนึกถึงคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลที่ว่า **“ตายให้มันตาย ถ้าตายขณะปฏิบัติกรรมฐานจะได้ไปสุคติ”** เพราะดิฉันรู้ว่าไม่เคยมีใครตาย มีแต่คนรอดตายหรือหายจากโรคภัยไข้เจ็บ ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

วิบากกรรม ที่ต้องชดใช้ ด้วยความอดทน

ดิฉันจำคำสั่งสอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลให้คิดว่า **“หากเรacăขายขาดทุนก็ไม่มีใครมาทวงหนี้ เพราะเราไม่มีจะให้ หากเรacăขายมีกำไรเดี๋ยวก็นมีเจ้าหนี้มาทวง เช่นเดียวกัน การปฏิบัติกรรมฐาน ถ้าปฏิบัติได้ผลเจ้ากรรมนายเวรเขาก็ต้องตามขอให้ชดใช้”**

เมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๔๐ สามีนำลูกชายของดิฉันอายุประมาณ ๒ ปี ไปฝากไว้กับสถานเลี้ยงดูเด็กเล็ก (Nursery) เพื่อเตรียมตัวก่อนเข้าโรงเรียนอนุบาล แต่ลูกก็มีปัญหา กล่าวคือ ชอบแยกตัว ไม่พูดหรือสื่อสารกับคนอื่น ไม่ยอมสบตา ชอบทำอะไรซ้ำๆ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ อยู่ๆ ก็หัวเราะ หรือร้องไห้ ไม่รู้จักเล่นของเล่น มีสมาธิสั้น ไม่อยู่นิ่ง เดินไปเดินมา บางครั้งก็นิ่งเฉยไม่สนใจอะไร จับนั่งตรงไหนก็นั่งอยู่อย่างนั้น สามีน้องดิฉันจึงพยายามหาหนทางที่จะมารักษาความผิดปกติของลูกชายไปหามาหลายราย บางหมอกก็แนะนำให้ไปหาจิตแพทย์เด็ก จนสุดท้ายไปรับการ

ตรวจรักษาที่โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ จังหวัดสมุทรปราการ ผลการตรวจคลื่น สมองเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๑ ปรากฏว่า ลูกชายของดิฉันเป็นโรค “autism” และคลื่นสมองผิดปกติเป็น “โรคลมชักในสมอง” ต้องทานยากันชักเป็นประจำขาดไม่ได้เลย! ทั้งสามีและดิฉันเหมือนกับสูญเสียลูกชายไปแล้ว เพราะการพัฒนาการต่างๆ หยุดลงสิ้นเชิง ปฏิกริยาตอบสนองแทบไม่มีเลย จะหิว จะร้อนจะหนาว ก็บอกไม่ได้ เจ็บปวดก็บอกไม่ได้ **ความเป็นพ่อเป็นแม่มันช่างปวดร้าวสิ้นดี ทรมานจิตใจเหลือเกิน** ความรู้สึกของเราทั้งสองเหมือนกับโลกทั้งโลกพังทะลาย เพราะลูกชายคือความหวังของเรา โดยเฉพาะสามีของดิฉัน หมดอาลัยตายอยาก กลายเป็นคนเครียด หมกมุ่น ไม่ยิ้มกับใคร

ความแตกร้าเริ่มเกิดขึ้น สามีแสดงความรังเกียจและเกลียดชังดิฉันมากขึ้นทุกวัน เขาแยกลูกสาว และลูกชายออกจากดิฉัน มีเพียงแม่สามีกับพี่เลี้ยงเท่านั้นที่มีสิทธิ์ดูแลลูก ทุกคนรังเกียจดิฉัน คล้ายกับว่าดิฉันเป็นแม่ที่ใช้ไม่ได้ ไม่สามารถให้ความสมบูรณ์กับลูกเขาได้ ดิฉันไม่มีโอกาสล่วงรู้เรื่องราวเกี่ยวกับลูกๆ ของดิฉันได้เลย แม้เราจะอยู่บ้านเดียวกัน การเรียนของลูกสาวเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ ถ้าอยากรู้ก็ต้องแอบสอบถามจากทางโรงเรียน อาการป่วยของลูกชายดิฉันก็ไม่สามารถรู้ได้ถ้าอยากรู้ ก็ต้องแอบสอบถามกับแพทย์ที่โรงพยาบาล นี่หรือโลกมนุษย์ หรือว่าดิฉันสร้างกรรมทำชั่วไว้มาก รู้สึกว่าโชคชะตาช่างโหดร้ายกับดิฉันเหลือเกิน ดิฉันเคยคิดฆ่าตัวตายหลายครั้ง แต่เมื่อนึกถึงคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือว่า **“คนฆ่าตัวตายต้องตกนรก ใครทำบุญให้ก็ไม่ถึง และจะต้องเกิดมาฆ่าตัวตายอีกหลายชาติ”** ก็ได้สติ ขออยู่ชดใช้กรรมให้หมดไปในชาตินี้เลยดีกว่า

ดิฉันสงสารลูก สงสารตัวเอง ดิฉันก็อาศัยแนวทางที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกสอนไว้ ดิฉันเข้าห้องพระ ไหว้พระสวดมนตร์ อธิษฐานจิตแผ่เมตตาให้ลูกชาย ให้เจ้ากรรมนายเวร เมื่อจิตสงบดีก็คิดยาวไปอีกว่า วิบากกรรมเช่นนี้ ส่วนหนึ่งเป็นกรรมของดิฉันเอง และกรรมของลูกน่าจะเป็นผลจากการกระทำของดิฉันก็ได้ จำได้ว่า

พระเดชพระคุณหลวงพ่อเคยเทศน์สอนญาติโยมว่า **“พ่อแม่สร้างกรรมไม่ดี มันจะไปออกที่ลูก”** เพราะตัวดิฉันเองก็ถูกสามีและแม่สามีรังเกียจ ก็คงเป็นเพราะกรรมที่ดิฉันสร้างไว้ ทุกวันนี้ดิฉันกำลังใช้กรรม

กรรมฐานระลึกชาติได้ กรรมฐานรู้กฎแห่งกรรม

แม้ดิฉันจะมีความทุกข์หรือความสุขก็ตาม ดิฉันก็ยังคงไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัด อัมพวันเป็นปกติตั้งแต่ตั้งแต่อายุ ๑๖ ปี ประมาณกลางปี พ.ศ.๒๕๔๑ ระหว่างที่กำลังเดินจงกรมอยู่ในอาคารภavana ๑ สติบอกดิฉันว่า สาเหตุที่ลูกชายดิฉันต้องเป็นเด็ก autism ก็เพราะกรรมของดิฉันเอง ดิฉันนึกถึงแม่ ตั้งแต่เล็กจนโตเป็นสาว จนกระทั่งแต่งงาน ดิฉันเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง ถ้าตักเตือนดิฉันจะได้เถียงชี้แจง ไม่เคยคิดว่าแม่จะเสียใจหรือไม่ บางครั้ง แม่ถึงกับน้ำตาร่วง ดิฉันตัดพ้อต่อว่าแม่ ว่าไม่รักดิฉันเสมอๆ ยิ่งนึกก็ยิ่งรู้สึกตัวว่าบาปมาก เลวมาก ดิฉันเสียใจ ดิฉันร้องไห้เหมือนคนขาดสติ ดิฉันต้องกำหนดรู้หนอๆๆ อยู่นาน กว่าจะเดินจงกรมต่อไปได้

เมื่อครบกำหนดกลับ ลาศีลออกจากกรรมฐานแล้ว ดิฉันตรงไปยังบ้านแม่ทันที ดิฉันยกพาน ฐูปเทียนแพ ดอกไม้ ขึ้นมาจบ ขออโหสิกรรมต่อท่าน แล้วกราบแทบเท้าคุณแม่ ขอพรจากคุณแม่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกว่า **“พ่อแม่ให้พรลูกรับรองดีทุกคน รวยด้วย”** ดิฉันบอกกับคุณแม่ว่า สาเหตุที่ลูกชายของดิฉันเกิดมาดี แล้วกลับมาเป็นเช่นนี้ เพราะในอดีตดิฉันเคยสร้างบาปกรรมกับแม่ ทำให้แม่ต้องร้องไห้ และเสียใจ เพราะความดีอัน เธอเอาแต่ใจตนเอง ไม่เคยรู้ซึ่งถึงความรักอันบริสุทธิ์ที่แม่มีต่อดิฉัน ไม่เคยเข้าใจความรู้สึกที่ดีที่แม่มีต่อดิฉัน วันนี้ลูกชายของดิฉันป่วย autism เขาก็ไม่เข้าใจความรัก และความรู้สึก ของดิฉันเหมือนกัน ดิฉันระลึกได้ รู้กฎแห่งกรรม จึงขอให้แม่อโหสิกรรมให้ดิฉัน

โดยปกติแล้วดิฉันเป็นคนช่างเอาใจคนเก่ง ดิฉันจะเอาอกเอาใจ และดูแลเอาใจใส่ปรนนิบัติสามีและคุณแม่ของสามีอย่างดี แต่ เขาทั้งสองก็รังเกียจดิฉัน ทำอะไรให้ก็ไม่ถูกใจ เป็นเช่นนี้มานาน แต่ดิฉันยังคงมาปฏิบัติเป็นประจำทุกวันเหมือน

เคย และดิฉันก็ระลึกได้อีกว่า ดิฉันเป็นคนปากไว ถ้าไม่ผิดแล้วจะต้องเถียง ต้อง ย้อน เพราะเป็นคนที่ไม่เคยกลัวใคร และเอาแต่ใจตัวเอง ทำให้ดิฉันติดเป็นนิสัย แล้วแสดงกับคุณแม่ของสามีเองด้วย ก็เหตุนี้เช่นกัน จึงทำให้สามีและคุณแม่เขารังเกียจดิฉัน ดิฉันระลึกถึงคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือว่า **“พ่อแม่ของ สามีหรือภรรยา ก็ต้องเคารพเหมือนพ่อแม่ของเรา”** ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งนึกถึงความดี ต่างๆ ของสามี และแม่สามี การกระทำที่ผ่านมาเป็นการขาดความเคารพ เป็นการลบหลู่ ดิฉันรู้สึกเป็นบาปมาก รู้ตัวว่าผิด จริงอย่างพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือว่า **“กรรมฐาน ทำให้อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น จะได้เห็นตัวตาย จะ ได้คลายทิวี่ จะได้ดำริชอบ จะได้ประกอบกุศล เป็นผลอนันต์”**

ดิฉันจึงนำรูปเทียนแพ ไปกราบขออโหสิกรรมต่อคุณแม่ของสามีและสามีของ ดิฉัน เหมือนที่ดิฉันเคยไปกราบคุณแม่ของดิฉัน ถึงกระนั้นก็ตามเขาทั้งสองยังคงเฉยเมย และเย็นชากับดิฉัน ไม่พูดด้วย ไม่มองหน้า อยู่เป็นเวลานาน แต่ดิฉันอดทน คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็องอยู่ในหู **“หลวงพ่อนิ่งหลวงพ่อทน หลวงพ่อทนหลวงพ่อนิ่ง ... ทำความดีต้องมีอุปสรรค ทำความดีต้องเสมอดันเสมอ ปลาย ... ธัมมะแปลว่าฝืนใจ...”** ดิฉันตั้งใจทำดีตลอด ก่อนไปทำงานหรือกลับจากทำงาน ดิฉันจะต้องกราบเขาทั้งสอง เวลาจะมาปฏิบัติดิฉันก็จะบอกกล่าวขอ อนุญาตและกราบทุกครั้ง แม้เขาทั้งสองจะไม่สนใจดิฉันก็ตาม

ดิฉันนึกถึงคำเตือนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือว่า **“อย่าทิ้ง กรรมฐาน”** ดิฉันจดจำใส่ใจและปฏิบัติตามตลอดแม้ขณะทำงาน ทำอะไรก็กำหนด และดิฉันก็จำได้แม่นยำเช่นกันว่า **“กรรมฐานคือหน้าที่การงาน คนไหนมี กรรมฐาน คนนั้นจะขยันไม่พัก”** ดิฉันไม่เคยลืมน และปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

ตอบแทนพระคุณท่าน

เมื่อราวเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๒ และเดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๔๓ คุณแม่สามีป่วยหนักต้องเข้ารักษาตัว เป็นคนไข้ใน ครั้งสุดท้ายถึงกับต้องอยู่ห้อง ICU

(Intensive Care Unit) ดิฉันอยู่เฝ้าปรนนิบัติท่านอย่างใกล้ชิด ตลอดระยะเวลาที่อยู่โรงพยาบาลราวหนึ่งเดือน จนกระทั่งหายดี กลับบ้านได้ เหตุการณ์ต่างๆ ก็เปลี่ยนไปดีขึ้น ท่านดีกับดิฉันมาก ญาติพี่น้องก็ดีกับดิฉันทุกคน ส่วนสามีดิฉันยังเหมือนเดิม แต่ดิฉันเข้าใจเขา ก็อดทนสร้างความคิดกันต่อไป อ้อ..ดิฉันยังคงไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดเป็นปกติทุกเดือนนะ

อานิสงส์กรรมฐาน มีปัญญาแก้ไขปัญหาชีวิต

ดิฉันรักษาสุขภาพจะ อดทนปฏิบัติ ตลอดระยะเวลา ๔ ปี และไม่เคียดขาดการอธิษฐานกรรมฐานแม่เมตตาให้ลูกให้สามี และผู้มีพระคุณ เป็นประจำทุกครั้ง **กรรมฐานไม่ใช่แก้กรรม แต่กรรมฐานเป็นการชดใช้กรรม ใครทำใครก็ต้องใช้ อย่าปฏิเสธ** นี่คือนิสงส์ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนสั่ง เช่นเดียวกัน **สามีไม่ดื้ออย่าไปด่าสามี สามีคนที่ไม่ดื้ออย่าไปตามเข้ามา เราเป็นแม่ดูแลลูกเข้าไว้ สวดมนตร์แม่เมตตาให้สามีคนดีคนเดิมกลับมา** ดิฉันจำขึ้นใจ และต้นปี พ.ศ.๒๕๔๔ สามีของดิฉันก็กลับมาเป็นคนเดิม เขาดีกับดิฉันเหมือนเราไม่เคยทะเลาะกันมาก่อนเลย และที่สำคัญลูกชายของดิฉัน มีพัฒนาการดีขึ้น ตอบสนองได้มากขึ้น มีสมาธิดี เปล่งเสียงออกมาเป็นคำๆ ได้บ้าง ตักข้าวใส่ปากเองได้

เมื่อต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ดิฉันไปที่โรงพยาบาล เพื่อรับยามาให้ลูกชาย ซึ่งดิฉันจะต้องไปทุก ๒ เดือน ครั้งนี้ดิฉันขอพบแพทย์เจ้าของไข้ แต่ท่านไม่อยู่ไปต่างประเทศ เจ้าหน้าที่จึงให้พบกับแพทย์ท่านอื่น และดิฉันก็เรียนให้คุณหมอทราบความต้องการว่า “จะขอนำลูกชายมาตรวจคลื่นสมองใหม่อีกครั้ง เพราะจากการตรวจครั้งแรกจนถึงวันนี้ เป็นเวลากว่า ๓ ปี แล้ว ยังไม่ได้ตรวจอีกเลย ได้แต่ทานยาตลอด ๓ ปี” ดิฉันใจหายวาบเมื่อคุณหมอบอกว่า “การตรวจคลื่นสมองนั้น ถ้าตรวจแล้วผลออกมาผิดปกติ ไม่ว่าจะตรวจกี่ครั้งก็ผิดปกติเหมือนเดิม การทานยา เป็นการทานเพื่อป้องกันการชัก ไม่ใช่ทานเพื่อรักษา” เมื่อรับยามาแล้วก็กลับบ้าน ดิฉันทำใจได้ เพราะมั่นใจในคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อแม่เมตตา

ช่วยด้วย **พ่อแม่ช่วยลูกได้** ดิฉันตั้งใจปฏิบัติและสวดมนตร์สมาธิเสมอ พร้อมกับ
เคยขอให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อแม่เมตตาช่วยด้วย ซึ่งเรื่องการขอความช่วยเหลือ
นั้น ดิฉันจำได้ว่า เราต้องช่วยตัวเองก่อน และการที่ท่านจะช่วยใครนั้น เขาผู้
นั้นต้องมีบุญกุศลอยู่บ้าง ท่านเปรียบเทียบว่า คนมีบุญกุศลก็เหมือนแผ่น
ธาตุเบตเตอร์ยังมีไฟใช้ได้ พ่อแม่เมตตาไปก็เหมือนกับการชาร์จไฟเข้า
ก็คือช่วยได้ แต่ถ้าเขาไม่มีบุญกุศลเพียงพอ ก็เหมือนเบตเตอร์เสียแล้ว
ชาร์จไฟไม่เข้า แม่เมตตาก็ช่วยไม่ได้

เดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ดิฉันตั้งใจไปรับยาอย่างเดียวไม่ต้องการพบแพทย์
แล้ว เหมือนบุญบันดาล นางพยาบาลถามดิฉันว่า “คุณหมอกลับจากอเมริกาแล้ว
จะพบคุณหมอใหม่คะ” ดิฉันดีใจมาก เพราะไม่ได้พบคุณหมอมานานปี เมื่อดิฉันพบ
คุณหมอก็เล่าอาการและพฤติกรรมต่างๆ ให้คุณหมอฟัง และได้เรียนปรึกษาว่า
จะต้องปรับ dose ยาให้ถูกรับทานหรือเปล่า เพราะทานมานานกว่า ๓ ปีแล้ว คุณ
หมอก็ตอบตามนัดหมายให้ดิฉันพาลูกชายมาตรวจคลื่นสมอง

วันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ เป็นวันที่มีความสุขที่สุดอีกครั้งหนึ่ง ทั้ง
ดิฉันและสามี ดีใจมาก เพราะผลการตรวจคลื่นสมองของลูกชาย “ปกติ” ดิฉันถาม
ย้ำอีกครั้ง คุณหมอยืนยันชัดเจนแน่นอนว่า “**สมองปกติ**” แล้วคุณหมอก็สั่งระงับยา
ทุกตัวที่เคยทานมาตลอดเวลากว่า ๓ ปี

ณ วันนี้ ดิฉันมีครอบครัวที่อบอุ่น ยิ้มแย้มแจ่มใส พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่
ลูกและคุณแม่สามี ทุกคนเบิกบาน ทุกคนดีกับดิฉัน ญาติพี่น้องดีหมด ความรัก
ความอบอุ่นกลับคืนมา สามีดิฉันพูดว่า เขาจะประทับใจประคองครอบครัวให้อยู่อย่าง
มีความสุขเช่นนี้ตลอดไป

เป็นเวลานานร่วมปีที่ดิฉันประสบวิบากกรรม ซึ่งดิฉันถือว่าร้ายแรงและยิ่งใหญ่
มากในชีวิตของดิฉัน เพราะดิฉันเกือบต้องเสียทั้งลูกและสามี แต่ดิฉันก็ได้กำลังใจ
จากคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อแม่ ทำให้ดิฉันได้ “**สติ**” และด้วยอานิสงส์

กรรมฐานที่ดิฉันปฏิบัติตามแนวทางที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนช่วยให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลับร้าย กลายเป็นอย่างน่าอัศจรรย์ใจทุกวันนี้ดิฉันมีครอบครัวที่อบอุ่นและอยู่กับอย่างมีความสุข

มีหลายคนถามดิฉันว่า **“ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อจรัญตั้งนานได้อะไรมาบ้าง”** ดิฉันตอบเขาว่า ดิฉันได้แต่อัมมะ ดิฉันไม่รู้ว่าจะวรรค์ นิพพาน เป็นอย่างไร แต่ที่แน่ๆ ดิฉันได้ **“สติ”** ได้รู้ความจริงของชีวิต จากคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ดิฉันไม่เคยทิ้งกรรมฐาน เพราะหลวงพ่อบอกดิฉันว่า **“อย่าทิ้งกรรมฐาน”** ดิฉันไม่ได้ปฏิบัติเฉพาะที่วัดเท่านั้น อยู่บ้าน อยู่ทำงาน ดิฉันก็ปฏิบัติ มีสติกำหนดรู้ทุกอิริยาบถ รู้แต่ ปัจจุบันๆ เท่านั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิฉันมีดิฉันเป็นอย่างทุกวันนี้ ด้วยบารมีที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อเมตตาพร่ำสอน แล้วดิฉันปฏิบัติตาม ปฏิบัติด้วยความศรัทธาเชื่อมั่น อย่างมีสติ มีใจปฏิบัติเพียงครั้งสองครั้งหรือวันสองวัน แต่ปฏิบัติ เป็นประจำ กว่า ๖ ปี ได้พิสูจน์แล้วด้วยตัวของดิฉันเอง ดังที่กล่าวแล้ว เพราะดิฉันจำคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ว่า **“กรรมฐาน ต้องการให้มีปัญญาแก้ไขปัญหา จำตรงนี้เอาไว้ เพราะกรรมฐานเป็นวิชาแก้ปัญหาชีวิต เป็นวิชาแก้ทุกข์ ต้องเรียนรู้เอง ซึ่งพระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบ”** ทำให้ดิฉันมีกำลังใจ เมื่อดิฉันประสบผลสำเร็จในการแก้ปัญหาชีวิตด้วยตนเองดังนี้ ทำให้ดิฉันซาบซึ้งในบทสวดมนตร์ทำวัตรเข้ายิ่งขึ้น

สันติปฏิริโก เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ ฟังเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ โดยไม่จำกัดเวลา

ปัจจุตตัง เวทิตัพโพวัญญาหิ เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน

นับเป็นบุญวาสนาของดิฉันและทุกคนในครอบครัวอย่างแท้จริง ที่ได้พบพระ

เดชพระครูพระเทพสิงหนุราจารย์(หลวงพ่อจรัญ) จิตตมโม

ธนพร ศรีวิเชียร

๑๕๑-๑๕๓ ซอยน้อมจิต

ถนน ริมคลองประปา แขวงบางซื่อ

เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร ๑๐๘๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๘๗-๖๖๐๐